STAND DER MAAN.

6 Maart	. . . . .	VOLLE MAAN.
13 »	. . . . .	LAATSTE KWARTIER.
21 »	. . . . .	NIEUWE MAAN.
28 »	. . . . .	EERSTE KWARTIER.



WATERGETIJDEN.

		Hoog Water.	Laag Water.
6 WOENSDAG.	. . 's morg.	6-00	's av. 12-00
7 DONDERDAG	. . . »	6-51	» 12-51
8 VRIJDAG.	. . . . »	7-42	» 1-42
9 ZATURDAG.	. . . . »	8-33	» 2-33

SURINAAMSCHE COURANT.

A°. 1833. WOENSDAG, DEN 6den MAART. N°. 19.

PARAMARIBO.

MILITAIR BUREAU.

Den 2 Maart 1833.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, is op verzoek van de *Eerste Luitenant* bij de Eerste Afdeeling der Schutterij van *Paramaribo*, HENDRIK BERCKX, aan denzelve verleend EERVOL ontslag uit voormelde betrekking.

De Chef van den Staf,
R. H. ESSER.

POST-KANTOOR.

Tot informatie van het Publiek diendt dat de naar het Moederland te verzenden Brievenzak, per Kapitein EVANS, voerende de Noord-Amerikaansche Brik *Banian*, op Woensdag den 6den aanstaande, des middags ten *twaalf* uren, zal worden gesloten.

Paramaribo, den 4 Maart 1833.

De Ambtenaar belast met de waarneming der Posterij,
A. P. TIRION,
2de Kommies.

ADVERTENTIËN.

De *Administrateur van Financiën*, bij dezen de daarbij belanghebbenden herinnerende, aan den bij Publicatie van 27/31 October 1829 (Gouvernements-blad van dat jaar, n°. 18), bepaalden termijn, binnen welke de vorderingen, ten laste van het Gouvernement alhier, over het vorige jaar, moeten ingediend worden, verzoekt diegenen, welke nog eenige pretentiën ten laste van het voormalig *Gemeente Bestuur* dezer Kolonie mogten hebben, om daarvan de behoorlijke gecertificeerde rekeningen, vóór het *einde dezer maand*, ten zijnen Kantore te willen inzenden.

Paramaribo, den 2 Maart 1833.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

De belanghebbenden worden geinformeerd, dat de *zittingen* van de COMMISSIE TOT ONDERZOEK OVER DE ZIEKTE VAN DE MELAATSCHHEID, voortaan op den 2de en 4de Zaturdag van de maand, in plaats van *'s wekelijks*, zijn bepaald: — moetende de schriftelijke aangifte voor de visitatie van de suspecte personen en slaven, *daags te voren*, vóór 2 uur, des namiddags, worden ingezonden bij den

Secretaris der voorsz. Commissie,
H. H. DIEPERINK.

Paramaribo, den 4 Maart 1833.

(8174) Den Ondergeteekende zijnen *privé-handel* sedert 1 Februarij jl. gequitteerd hebbende, verzoekt derhalve vriendelijk aan alle deszelfs achterstallige Debiteuren, het hun verschuldigde, eerstdaags aan te zuiveren, ten einde alle onaangename maatregelen vóór te komen.

Paramaribo, den 1 Maart 1833.

A. DE LEON JR.

(8154) Wordt geland uit de Noord-Amer. Brik *Cadet*, Kapt. WM. GROVER, en te *Koop* bij de Ondergeteekenden:

Supra fijne BLOM; Bakeljauw; Tabak; Haring en Spermaceti Kaarsen.

Alsmede nog in het Pakhuis voorradig: Mackreel; Zout; Pik; Teer; Kaarsen; Zeep; 1 en 2 duims White pine Planken; 1- 1¼- 1½- en 2 duims Pitch pine Planken; Suikerkalk; Spek; Lijn-, Patent- en Lamp Olie; Veldgereedschappen; Cypres Cingels, enz.

Paramaribo, den 5 Maart 1833.

H. A. BUHK & Co.

(8153) J. E. LYONS, zal *MORGEN* op Vendu verkoopen: Provisien en Stukgoederen; mede 1 pontslading Kopie en Ware Planken, enz., enz.

(2753) M. A. KEIJSER, zal Vrijdag op Vendu verkoopen: Provisien en Stukgoederen; alsmede den Neger JOSEPH, *Timmerman*, aankomende H. J. RAATGEVER qq.

SCHEEPSTIJDINGEN.

TE BRAAMSPUNT AANGEKOMEN:

Den 4den dezer, de Deensche Koopvaardij-Brik Charlotte Maria, Kapt. N. E. FROST, van Amsterdam; Passagiers: de Heeren J. GROESBEEK; S. PRINCE; ... BOGEMAN.

Idem, uit Zee: de Paket Schoener Gouverneur Generaal Cantz'laar en de Zweedsche Sloep Elizabeth.

BURGERLIJKE STAND.

Gedurende de maand *Februarij* jl., zijn geboren:

Van het Mannelijk geslacht	6	personen.
» » Vrouwelijk »	6	»
	12.	
Gehuwd: 2 paren.		

OVERLEDEN.

Van het Mannelijk geslacht	18	personen.
» » Vrouwelijk »	9	»
	27.	

NAAMLIJST DER PERSONEN, welke gedurende de maand *Februarij* jl., alhier aan *Paramaribo* zijn overleden.

Den 1sten Februarij, *Christiaan Johan Philebertus van den Heuvel*, oud circa 28 jaren.

Den 2den, *G. A. Bruijn*; oud 39 jaren (Milt. Hosp.)

Den 3den, *Charlotte* van *Werner*, oud na gissing 29 jaren.

Den 4den, *Jacob* van *Braam*, oud na gissing 56 j.

Den 5den; *Ribca Robles*, oud 1 jaar, 6 md., dochter van *Benjamin Robles de Medina*.

Den 8sten, *Andreas Heijsolied*, oud 69 jaren.

Den 9den, *Nicolaas Hermanus Muijsken* oud...

Idem, *Johanna Margaretha van Schiadski*, wed. *Nicolaas Hermanus Muijsken*, oud....

Den 10den, *Johannes Ewoud Thomats*, oud 14 j. en circa 2 md., zoon van *Johanna* van *Michielsen*.

Den 11den, *Doris Lammers*, oud 1 jaar, 5 md. en 12 dagen, zoon van *Petronella Weijne*.

Den 15den, *Gerrit Fritz*, oud 3 jaren, 7 md. en 7 dagen, zoon van *Isabella* van *Aulorius*.

Idem, *Marius Charle Borne*, oud 1 jaar, 1 md. en 7 dagen, zoon van *Johanna Esther Borne*.

Idem, *Pieter Willem Thomas*, oud circa 31 jaren.

Den 15den, *Aron Abraham Fernandes*, oud 16 dagen, zoon van *Abraham Mozes Fernandes*.

Den 16den, *Sara Albares*, oud 46 jaren, huisvrouw van *Daniel Nunes Henriquez*.

Idem, *Emelina* van *Cameron*, oud 27 jaren.

Den 17den, *Jan Willem Veenendaal*, oud 54 j.

Idem, *Rengenier Lodewijk Wijchgel*, oud 52 jaren.

Den 18den, *Hendrik Dijkman*, oud 45 jaren, 2 md. en 25 dagen.

Idem, *Johannes Arable* van *Strobel*, oud circa 56 j.

Den 24sten, *Elisabeth Charlotte Plekjeard*, oud 59 jaren.

Idem, *Anton Lodewijk Bennke*, oud 5 jaren, 5 md. en 12 dagen, zoon van *Geertruida Maria Costerus*.

Idem, *Johanna Carolina Zeegelaar*, oud 9 md. en 10 dagen, dochter van *Jan Hendrik Zeegelaar*.

Den 25sten, *Annaatje Elisabeth Fernandes*, oud 10 md. en 18 dagen, dochter van *Louisa van Charlotte Duchesse* van *Meijer*.

Den 26sten, *Willem Haverkamp*, oud 23 jaren (Milt. Hosp.)

Idem, *Cornelis Jan van Maarsen*, oud 43 jaren.

Den 27sten, *Martha Agatha Schönher*, oud 21 j.

MENGELINGEN.

DE INVALIDE.

***Nagelaten en onuitgegeven verhaal van* GOLDSMITH.**

Geene opmerking is meer algemeen en meer waar dan deze: aan de helft van het menschelijk geslacht is het onbewust op welke wijze de andere helft deszelfs bestaan vindt. De rampen der grooten trekken natuurlijkerwijze onze aandacht tot zich, en de stem der faam blijft nimmer in gebreke, hunne ongelukken in de oogen der wereld te vergrooten, ten einde bij dezelve in eenen hoogeren graad het medelijden op te wekken. Die edelen onder den last hunner zorgen gebukt gaande, zijn zeker, medelijdende harten te vinden die hunne ellende deelen; zij erlangen te gelijker tijd, de verkwikking der bewondering en van het mededoogen.

Niets grootmoedigs is er in gelegen, onze rampen met geduld te dragen, wanneer geheel de wereld het oog op ons heeft; in zulke omstandigheden zullen de menschen steeds uit ijdelheid moedigljk handelen, maar hij die in de duisternis, den tegenspoed kan trotseren, die zonder nabestaanden om hem moed in te spreken, zonder vrienden om hem te beklagen, of zelfs zonder de hoop te hebben, zijne rampen te lenigen, dezelve met gerustheid en onverschilligheid verduren kan, hij alleen is groot; hij moge arm of rijk zijn, hij verdient onze bewondering en onzen eerbied; hij is waardig ons ten voorbeelde voorgesteld te worden.

Terwijl de nietsbeduidendste onpasselijkheden der grooten als onduldbare smarten uitgekreten worden; terwijl het treurspel ons met al de bevalligheden der welsprekendheid hunne smarten afschildert, worden de ellenden der armen vergeten; en echter, hoevelen dezer ondergaan in een' enkelen dag, meer wezenlijke ongelukken, dan velen gener gedurende den geheelen tijd van hun aanwezen te verduren hebben. Het is onbegrijpelijk met welke zwarigheden de minste onzer matrozen, onzer soldaten, zonder gemor, zonder klagten worstelt, zonder tegen de Voorzienigheid uit te varen, zonder te trachten,

de blikken hunner medgezellen op zich te vestigen, ten einde hen van hunne onverschrokkenheid getuigen te doen zijn. Iedere dag is voor hen een dag van ellende en echter onderwerpen zij zich zonder hartzeer aan hun hard noodlot.

Met welk eene verontwaardiging hoor ik niet een *Ovidius*, een *Cicero*, of een *Rabutin* over hun wreed lot kermen, hetwelk hen beroofd had van eene bepaalde plek der aarde te kunnen bezoeken aan dewelke zij dwaasselijk een denkbeeld van geluk gehecht hadden! Hunne kwalen waren nog vermaken, vergeleken met die welke de omdolende arme dagelijks met gelatenheid verduurt. Zij eten, drinken en leggen zich ter ruste; slaven staan hun ten dienst, en zijn onbezorgd voor de toekomst. De andere daarentegen is genoodzaakt zijne loopbaan te vervolgen zonder eenen vriend die hem ondersteunt en verkwikt, of zelfs een verblijf te vinden, hetwelk hem voor de guurheid der jaargetijden beveiligt.

Tot deze overpeinzingen ben ik gekomen door de eenige dagen geledene onverwachte ontmoeting eens armen mans, die ik in zijne kindschheid kende; hij droeg het gewaad van eenen matroos en bedelde in eene der voorsteden van de stad; hij had een houten been. Ik wist dat hij in zijn land eerlijk en werkzaam geweest was, en was nieuwsgierig te vernemen, wat hem tot dezen zijnen tegenwoordigen toestand gebragt had. Zoo deed ik hem dan ook, na hem eenige stukken gelds gegeven te hebben, het verlangen verstaan, de geschiedenis zijns levens en de ongelukken te kennen die hem tot dien staat van zielsangst als waarin ik hem aantrof, gebragt hadden. De arme soldaat, want een dusdanige was hij niettegenstaande zijn zeemansgewaad, de hand aan zijn voorhoofd brengende en op zijn' stok leunende, deed mij het volgende verhaal:

»Wat mijne ongelukken aangaat zoo kan ik niet voorgeven er meerdere ondervonden te hebben, dan vele andere menschen; want uitgenomen het verlies mijns beens, en de noodzakelijkheid waarin ik ben, den aalmoes te vragen, ken ik geene enkele reden — waarvoor ik den hemel dank — die mij het regt geeft mij te beklagen; met *Bill Fibbs* van ons regiment, is zulks een geheel ander geval; die heeft in den slag zijne beide beenen en een oog verloren, maar mij heeft — Gode zij dank — het lot niet dusdanig mishandeld.

»Ik ben in Shropshire geboren; mijn vader was landbouwer en ontviel mij op den ouderdom van vijf jaren; ik werd aan de zorgen des kerspels toevertrouwd. Alzoo mijn vader zeer dikwijls van woonplaats veranderd was, konden de leden dier gemeente niet beslissen tot welk kerspel ik eigenlijk behoorde of waar ik geboren was, zoo dat zij mij dan ook, naar een ander kerspel opzonden en van dit laatste weder naar een derde. Eindelijk evenwel hielden zij mij. Men meende geschiktheid in mij te ontdekken om mij met vrucht eenig onderrigt te doen geven, doch de man aan wien ik te dien einde toevertrouwd werd, zette mij zoo spoedig ik in staat was den houten hamer te behandelen, aan het werk, dáár bragt ik vijf jaren op eene vrij aangename wijze door. Slechts tien uren 's daags behoefde ik werkzaam te zijn en onderhield mij door mijnen arbeid. Wel is waar was het mij niet vergund het huis te verlaten, uit vrees zoo als men zeide dat ik verwilderen mogt; maar wat raakte mij dit? Het stond mij vrij huis en hof te doorloopen en dit was mij genoeg. Daarna werd ik bij eenen pachter geplaatst, bij denwelken, ik nacht en dag op de been moest zijn; doch ik at en dronk goed, en mijne bezigheden bevielen mij tamelijk wel. Toen hij kwam te overlijden werd ik genoodzaakt in mijn eigen onderhoud te voorzien, en ik besloot mijne fortuin te zoeken.

»Met dit voornemen ging ik van stad tot stad, arbeidende wanneer ik eenige bezigheid vinden kon, en vastende wanneer zulks niet het geval ware. Op zekeren dag dwars over een veld gaande, hetwelk aan eenen vrederegter toebehoorde, ontdekte ik een haas, die de vlugt naar het voetpad nam, en ik geloof dat een kwade geest mij inblies, denzelven mijnen stok toe te werpen. Ik had onregt, doch was van deze beweging geen meester; ik doodde den haas, en nam denzelven mede, juist toen de regter zelf daar voorbij kwam, die mij eenen strooper, eenen schelm noemde, en mij bij de kraag nemende mijnen naam vraagde en wat ik deed. Ik wierp mij op de knieën, smeekte zijne heerschap om vergiffenis en ving aan, hem een getrouw verhaal te doen van hetgene ik betrekkelijk mijne geboorte, mijne ouders, mijne opvoeding wist; in weerwil mijner opregtheid oordeelde de regter dat ik geen geloof verdiende; zoodat ik ook voor de regterlijke zittingen beschuldigd, uit hoofde mijner armoede schuldig bevonden, en van Londen naar Newgate verzonden werd, in afwachting van als landlooper verbannen te worden.

»Dat ieder van de gevangenissen zegge wat hij wille; wat mij aangaat, ik vind Newgate het aangenaamste oord waar ik nog immer geweest ben.

Ik had in overvloed te drinken en te eten en niets te doen. Deze wijze van leven was te aangenaam, dan dat dezelve van langen duur kon zijn, ook werd ik na vijf maanden aan de gevangenis ontvoerd, aan boord van een vaartuig gebragt, en met twee honderd van mijne medemakkers naar de plantaadjes overgebragt. Onze reis had niets buitengewoons, dan dat er, aangezien wij allen in het ruim als opeengepakt waren, een honderdtal onder ons, uit gebrek aan het innademen van versche lucht stierf, en dat de overigen, God weet het! zeer ziek waren. Bij onze ontscheping werden wij aan de planters verkocht, en ik tot zeven jaren dienst verpligt. Alzoo ik niet onderwezen was en ter naauwernood spellen kon, was ik verpligt onder de Negers te arbeiden, en ik voleindigde mijne dienstjaren gelijk mijn pligt zulks vorderde.

»Zoodra ik mij vrij gevoelde, haastte ik mij, naar mijn land terug te keeren; hoe groot was mijne vreugde, nogmaals ons oude Engeland weder te zien! want ik bemin mijn land. Het denkbeeld, dat ik andermaal als een landlooper kon gevat worden, ontzette mij; ik droeg zorg de velden niet weder te doorkruisen, en in de stad te blijven, alwaar ik dezen en genen kleinen arbeid verrigtte, zoo ik het geluk had er gelegenheid toe te vinden.

»Ik was gedurende eenigen tijd zeer gelukkig, tot dat ik op zekeren avond te mijnent terug keerende, mij door twee mannen aangehouden zag, die van mij eischten hen te volgen. Zij waren met het werven van matrozen belast; zij bragten mij voor den regter, en aangezien ik mijn beroep niet aanwijzen kon, moest ik kiezen mij op een oorlogschip in te schepen, of mij tot soldaat te doen aanwerven. Ik gaf de voorkeur aan het laatste, en in dezen eervollen stand diende ik in twee veldtogten in Vlaanderen, woonde ik de veldslagen van Val en Fontenoy bij, en ontving eene wonde in de borst, welke de regiments-heelmeester spoedig genas.

»De vrede werd gesloten; ik werd weggezonden, en daar ik niet werken kon uit hoofde mijner wonde zulks mij somtijds belette, maakte ik een deel der infanterie bij de dienst der Indische kompagnie uit. Ik heb in zes geregelde veldtogten den vijand geslagen, en ik geloof waarlijk, dat, bijaldien ik had kunnen lezen en schrijven, onze kapitein mij korporaal zou gemaakt hebben; doch mijn gelukkig gesternte scheen niet goed te vinden, mij een' anderen graad te doen verkrijgen, want ik werd ziek, en verkreeg een afscheid om huiswaarts te keeren met 40 ponden sterling in den zak. Dit viel voor, bij het begin van den tegenwoordigen oorlog. Ik genoot reeds den voorsmaak van het geluk, mijn geld in mijn vaderland te kunnen verteren. Der regering ontbrak het aan manschappen, en op het oogenblik van mijne ontwerpen verwezenlijkt te zien, vóór nog voet aan land gezet te hebben, nam men mij nogmaals en stelde mij als matroos aan.

»De onder-stuurman noemde mij een halstarrigen domkop; hij stemde toe, dat ik het ambacht verstond, doch dat ik *Abraham* zelven bedriegen zou om maar niets te doen. God is mijn getuige, dat ik hoegenaamd van geene scheeps-exercitiën eenige kennis had en echter hij sloeg mij zonder eenige de minste behoedzaamheid. Mijne veertig ponden behield ik gelukkiglijk, en deze gedachte deed mij met meer geduld mijn lijden dragen. Het was het eenige geld dat ik tot op dezen dag bezeten had. Doch dit schip werd door de Franschen genomen en ik verloor alles.

»Ons scheepsvolk werd naar Brest overgevoerd; een gedeelte er van stierf, als niet in eene gevangenis kunnende leven; voor mij was dit niets, ik was er aan gewend. Op eenen nacht in mijne kooi slapende, in een warm deksel gewikkeld — want ik ben altoos zeer op eene goede ligging gesteld geweest — werd ik door den onder-stuurman gewekt; hij had een dieven-lantaarn in de hand: *Jack*, zeide hij, hebt gij lust de Fransche schildwachten een' kogel door den kop te jagen? — Ik zal mij wel wachten, gaf ik — mij alle moeite gevende om overeind te blijven — ten antwoord, u bijstand te weigeren. Volg mij dan, en ik stel mij een goed gevolg voor. Daarop stond ik op, maakte mijne deken om mijn ligchaam vast, ik had geen ander kleedingstuk, en ging met hem de Franschen bevechten.

»Hoewel wij geene wapens hadden, begaven wij ons echter naar de poort alwaar de schildwachten geposteerd waren, en eensklaps met geweld op dezelve aanvallende, maakten wij ons van hunne geweren meester, en staken hen overhoop: negen van de onzen liepen nu in allerijl naar de kade, en de eerste boot die zich op deed aangrijpende, verlieten wij allen gezamenlijk de haven en bereikten de zee.

»Nog naauwelijks waren wij drie dagen in zee geweest, toen wij eene ontmoeting met den kaper *Dorset* hadden; hij trachtte ons over te halen bij hem aan boord te komen, en wij stemden toe in zijn lot te deelen. Verre was ons geluk van aan onze verwachting te beantwoorden. Drie dagen later werden wij door den *Pompadour*, een kaper van 40 stukken genomen; wij hadden er niet meer dan 23. In weerwil van dit nadeel, vochten wij gedurende drie uren man tegen man en voorzeker zouden wij het vaartuig genomen hebben, bijaldien wij slechts een weinig minder manschappen buiten gevecht gehad hadden; ongelukkiglijk verloren wij op het oogenblik dat wij de zegen zouden bevochten hebben, al onze manschap.

»Nogmaals viel ik in de magt der Franschen, en mijn lot zou geloof ik, verschrikkelijk geweest zijn, zoo ik naar Brest terug gezonden ware. Bij geluk werden wij door den *Vipery* hernomen. Ik zou bijna vergeten hebben u te zeggen, dat ik in dit gevecht op twee plaatsen gewond werd; ik verloor vier vingers van mijne linkerhand en mijn been werd medegenomen. Zoo mijn goed geluk mij vergund hadde dat ik mijn been en het gebruik mijner hand in dienst der koninklijke marine en niet aan boord van eenen kaper verloren had, zou ik het regt gehad hebben, het overige mijns levens gekleed en gevoed te worden; maar mijne bestemming was geenszins aldus: de een wordt met een zilveren, de ander met een houten lepel in den mond geboren. Doch het doet er niet toe, God zij geloofd, ik geniet eene goede gezondheid; steeds zal ik de vrijheid en ons oude Engeland beminnen. Vrijheid, zoet eigendom! en gij, goed Engeland! leeft tot in eeuwigheid!"

Op deze wijze zijn verhaal eindigende, verwijderde hij zich vrolijk, mij in verwondering over zijne onverschrokkenheid en zijne standvastigheid achterlatende. Ik kon mij alstoen niet weerhouden te erkennen, dat het duurzame aanschouwen des ongeluks ons beter dan de wijsbegeerte leert hetzelve met moed te dragen.

Ter Drukkerij van GEZUSTERS SERRES.